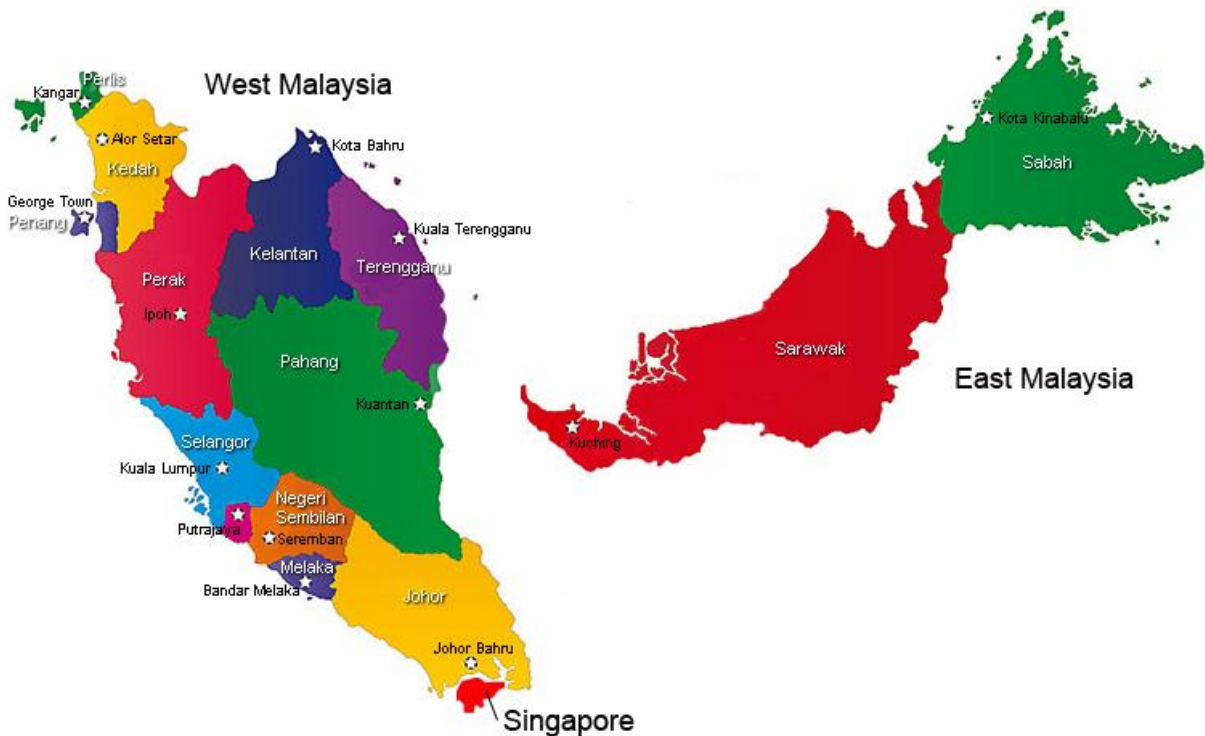

ข้อมูลพื้นฐานของสาธารณรัฐมาเลเซีย

1. สภาพภูมิศาสตร์

สาธารณรัฐมาเลเซียเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แบ่งเป็น 2 ส่วน โดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ คาบสมุทรมลายูมีพรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทยและทิศใต้ติดกับสิงคโปร์ ส่วนที่สองคือ ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซียและมีพรมแดนล้อมรอบประเทศบรูไน ภูมิประเทศบนแหลมมลายู เป็นหนองบึงตามชายฝั่งและพื้นดินจะสูงขึ้นเป็นลำดับ จนกลายเป็นแนวเขาด้านในของประเทศ โดยมีพื้นที่ราบอยู่ระหว่างแม่น้ำสายต่างๆ พื้นดินไม่ค่อยอุดมสมบูรณ์นัก แต่เหมาะสำหรับปลูกยางพาราและต้นปาล์ม ด้านในของประเทศจะมีพืชพันธุ์ไม้หนาวชนิดขึ้นตามบริเวณป่าดงดิบ โดยเฉพาะในแถบภูเขาซึ่งมีความสูงระหว่าง 150-2,207 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล มีความยาวของชายฝั่งจากเหนือ (ติดชายแดนไทย) ถึงปลายแหลมประมาณ 804 กิโลเมตร ทางชายฝั่งตะวันตกมีช่องแคบมะละกา แยกออกจากเกาะสุมาตราของอินโดนีเซียความกว้างของแหลมส่วนที่กว้างที่สุดประมาณ 330 กิโลเมตร ภูมิประเทศบนเกาะบอร์เนียว เป็นพื้นที่ราบตามชายฝั่งและมีภูเขาเรียงรายอยู่ด้านใน โดยมีความสูงตั้งแต่ 300-2,440 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ทางตอนเหนือของเกาะเป็นแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสำคัญ ความกว้างจากชายฝั่งทะเลถึงอาณาเขตที่ติดกับกะลิมันตันของอินโดนีเซียประมาณ 270 กิโลเมตร และชายฝั่งยาว 1,120 กิโลเมตร ส่วนอาณาเขตที่ติดต่อกับกะลิมันตันมีความยาว 1,450 กิโลเมตร

2. สภาพภูมิอากาศ

มาเลเซียอยู่ในเขตร้อนชื้น มีอุณหภูมิระหว่าง 21-35 องศาเซลเซียส ฝนตกชุกตลอดปี ปริมาณน้ำฝนในรัฐซาบารุห์กับ ซาราวักจะมากกว่าบนแหลมมลายู ฝนมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่านตั้งแต่เดือนเมษายน-ตุลาคม และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือตั้งแต่เดือนตุลาคม-กุมภาพันธ์

3. เมืองหลวง/เมืองสำคัญ/เมืองท่า

เมืองหลวง

กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) เป็นเมืองหลวงและศูนย์กลางเศรษฐกิจของประเทศ เป็นเขตปกครองพิเศษอยู่ในรัฐสลังงอ (Selangor) พื้นที่ประมาณ 0.2 พันตร.กม. ประชากร 1.7 ล้านคน

เมืองราชการ

เมืองปุตราจายา (Putrajaya) เป็นเมืองใหม่ที่เกิดขึ้นจากแนวความคิดของอดีตนายกรัฐมนตรี ดร. มหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่จะสร้างเมืองเพื่อเป็นที่ตั้งของฝ่ายบริหารและประมุขของประเทศ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของกรุงกัวลาลัมเปอร์ประมาณ 25 กิโลเมตร มีพื้นที่ราว 4,932 เฮกเตอร์ ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของศูนย์ราชการและกระทรวงต่างๆ มีประชากรที่พักอาศัยในเมืองปุตราจายาประมาณ 86,000 คน

เมืองสำคัญ/เมืองท่า

สลังงอร์ (Selangor) เมืองหลวงของรัฐสลังงอร์ คือ ชาห์อาลัม (Shah Alam) มีพื้นที่ประมาณ 8.10 ตร.กม. และมีอาณาบริเวณที่ล้อมรอบกรุงกัวลาลัมเปอร์ไว้ทั้งหมด มีประชากร 5.8 ล้านคน ถือเป็นรัฐที่มีความมั่งคั่งมากที่สุดในมาเลเซีย มีอาณาเขตติดกับกรุงกัวลาลัมเปอร์และปุตราจายาซึ่งเป็นเขตปกครองพิเศษที่เคยอยู่ภายใต้การบริหารของรัฐสลังงอร์ อุตสาหกรรมหลักของรัฐสลังงอร์ คือ อุตสาหกรรมการผลิต อาทิ รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ และอุตสาหกรรมการบริการ สินค้าเกษตรหลักของรัฐ คือ มะเฟือง มะละกอ กล้วย และปาล์มน้ำมัน รัฐสลังงอร์เป็นศูนย์กลางของการคมนาคม เป็นที่ตั้งของสนามบิน KLIA และ KLIA 2 (Low Cost Carrier Terminal) และมีท่าเรือหลัก คือ ท่าเรือคลัง (Port Klang) ซึ่งเป็นหนึ่งในท่าเรือที่สำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ยะโฮร์ (Johor) มีพื้นที่ประมาณ 19.21 พัน ตร.กม. ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมาเลเซีย ติดพรมแดนประเทศสิงคโปร์ เมืองหลวงคือ ยะโฮร์บาฮู มีประชากร 3.5 ล้านคน อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและอสังหาริมทรัพย์ มีท่าเรือสำคัญคือ ท่าเรือ Pasir Gudang ท่าเรือ Tanjung Pelepas และท่าเรือ Tanjung Langsat Port รัฐบาลมาเลเซียกำหนดให้ยะโฮร์เป็นรัฐในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษทางตอนใต้ เรียกว่า อิสกันดาร์ (Iskandar) ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียได้เริ่มจัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2549 และใช้งบประมาณในการสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษแห่งนี้กว่า 4,000 ล้านริงกิต และได้ตั้งเป้าหมายดึงดูดการลงทุนมูลค่ากว่า 370,000 ล้านริงกิตในปี 2568

ปีนัง (Penang) มีพื้นที่ประมาณ 1.1 พันตร.กม. ประชากร 1.65 ล้านคน เป็นดินแดนที่รู้จักกันในชื่อว่า “ไข่มุกตะวันออก” เนื่องจากมีหาดทรายสวยงาม รีสอร์ทระดับมาตรฐานมากมาย ปีนังเป็นนครที่รวมเอาความพิเศษของซีกโลกตะวันออกและตะวันตกเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน เห็นได้จากอาคารตึกรามบ้านช่องที่ได้รับอิทธิพลการก่อสร้างสมัยอาณานิคมปะปนกับอาคารสมัยใหม่ มี George Town เป็นเมืองหลวงของรัฐ อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เซมิคอนดักเตอร์ และคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และเครื่องประดับ เป็นต้น

เคดาห์ (Kedah) พื้นที่ประมาณ 9.4 พันตร.กม. เป็นแหล่งเพาะปลูกที่สำคัญของประเทศ จนได้รับการขนานนามว่าเป็น “อู่อานูน่า” ของมาเลเซีย อีกทั้งยังมีทิวทัศน์สวยงาม มีประชากรประมาณ 2 ล้านคน รัฐเคดาห์เป็นหนึ่งในบรรดารัฐเก่าแก่ที่สุดของมาเลเซีย มีการขุดพบโบราณวัตถุตามสถานที่ต่างๆ เช่น Bujang Valley, Gunung Jerai Foothill และภูเขา Alor Setar ที่แสดงถึงอิทธิพลของฮินดูในคริสต์ศตวรรษที่ 4 Alor Setar เป็นเมืองหลวงของรัฐที่เต็มไปด้วยอาคารเก่าแก่ ซึ่งยังคงสภาพเดิมแข็งแรงพร้อมโบราณวัตถุต่างๆ อีกทั้งยังเป็นสถานที่เกิดของ ดร. มหาเธร์ โมฮัมหมัดอดีตนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย ผลผลิตสำคัญของรัฐนี้ ได้แก่ สินค้าเกษตร เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เป็นต้น

เปอร์ลิส (Perlis) มีพื้นที่ประมาณ 0.8 พันตร.กม. ประชากรประมาณ 240,000 คน อยู่ทางเหนือสุดของมาเลเซีย มีอาณาเขตติดกับชายแดนไทยด้านจังหวัดสงขลาและสตูล รัฐเปอร์ลิส มี Kangar เป็นเมืองหลวง ส่วนเมือง Arau เป็นที่ประทับของเชื้อพระวงศ์และองค์ประมุขของรัฐ Kuala Perlis เป็นเมืองทางเข้าออกสู่เกาะลังกาวิ (Langkawi Island) ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวและประมงที่น่าสนใจ ปะดังเบซาร์ (Padang Besar) เป็นเมืองชายแดนติดกับประเทศไทย เป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมมากที่สุด ผลผลิตสำคัญของรัฐ ได้แก่ ข้าว ผลไม้ ผลิตภัณฑ์จากสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์จากไม้ เป็นต้น

กลันตัน (Kelantan) พื้นที่ประมาณ 14.9 พันตร.กม. อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรมลายู มีพรมแดนติดกับไทยด้านทิศเหนือ มีประชากรประมาณ 1.67 ล้านคน ลักษณะทั่วไปของรัฐนี้เป็นหมู่บ้านชาวประมงที่เรียบง่าย มีชายหาดสวยงาม ไร่นาเขียวชอุ่ม และยามว่างผู้คนมักนิยมเล่นว่าวและลูกข่าง จนกลายเป็นประเพณีนิยม ดังนั้นนักท่องเที่ยวจะได้พบการแสดงการเล่นว่าวยักษ์และลูกข่างยักษ์ เสียงกลอง “Rebana Ubi” รวมถึงการแสดงหนังตะลุง “Wayang Kulit” ได้ทุกแห่ง กลันตันจึงได้รับการขนานนามว่า “แหล่งวัฒนธรรมมาเลย์” มี Kota Bharu เป็นเมืองหลวงของรัฐ อุตสาหกรรมสำคัญได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ เคมีภัณฑ์ และไม้สัก เป็นต้น

เปรัก (Perak) มีพื้นที่ประมาณ 21 พันตร.กม. ประชากร 2.45 ล้านคน Ipoh คือ เมืองหลวงของรัฐและมี Taiping เป็นเมืองใหญ่ อุตสาหกรรมสำคัญ คือ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร ยาง และผลิตภัณฑ์จากไม้

ซาราวัก (Sarawak) ตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของเกาะบอร์เนียว มีพื้นที่ประมาณ 124.45 พัน ตร.กม. มีประชากรประมาณ 2.61 ล้านคน เป็นรัฐที่มีพื้นที่มากที่สุด เมืองหลวงของรัฐซาราวัก คือ กูชิง (Kuching) มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ SCORE (Sarawak Corridor of Renewable Energy) ส่งเสริมการพัฒนาในอุตสาหกรรมต่างๆ อาทิ การท่องเที่ยว น้ำมัน อลูมิเนียม เหล็ก แก้ว ประมง ปาล์มน้ำมัน สินค้าไม้ ปศุสัตว์และการต่อเรือ มีท่าเรือหลักคือ ท่าเรือ Kuching และท่าเรือ Sibul

ซาบฮ์ (Sabah) ตั้งอยู่บนทางตอนเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพื้นที่ประมาณ 73.63 พันตร.กม. มีประชากรประมาณ 3.5 ล้านคน เป็นรัฐที่มีพื้นที่มากที่สุดเป็นอันดับสอง เมืองหลวงของรัฐซาบฮ์คือ โกตากินาบาลู อุตสาหกรรมหลัก คือ สินค้าไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้ อาหารทะเล ปาล์มน้ำมันและโกโก้ มีท่าเรือ 7 แห่ง คือ ท่าเรือ Kota Kinabalu ท่าเรือ Sepanggar Bay Container ท่าเรือ Sandakan ท่าเรือ Tawau ท่าเรือ Kudat ท่าเรือ Kunak และท่าเรือ Lahad Datu

4. สภาพแวดล้อมด้านการเมืองการปกครอง

การแบ่งเขตการปกครอง

มาเลเซียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 13 รัฐ และ 3 ดินแดนสหพันธ์เป็นดินแดนที่รัฐบาลกลางปกครองเขตการปกครองต่างๆ

ดินแดนสหพันธ์มาเลเซียตะวันตก ได้แก่ กัวลาลัมเปอร์ (กัวลาลัมเปอร์) และปุตราจายา (ปุตราจายา) มาเลเซียตะวันออก ได้แก่ ลาบวน (วิกตอเรีย)

รัฐในมาเลเซียตะวันตก (คาบสมุทรมลายู) ได้แก่ กลันตัน (โกตาบารู) เกดะห์ หรือไทรบุรี (อลอร์สตาร์) ตรังกานุ (กัวลาตรังกานุ) เนกรีเซมบีลัน (สรอมบัน) ปะหัง (กวนตัน) ปะลิส (คันการ) ปีนัง (จอร์จทาวน์) เปรัก (อีโปห์) มะละกา (มะละกา) ยะโฮร์ (ยะโฮร์บาห์รู) สลังงอร์ (ซาห์อาลัม)

รัฐในมาเลเซียตะวันออก (เกาะบอร์เนียวตอนเหนือ) ได้แก่ ซาบฮ์ (โกตากินาบาลู) ซาราวัก (กูชิง)

5. สภาพแวดล้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม

ประชากร

มาเลเซียมีประชากรประมาณ 29,947.6 ล้านคน (ณ ธันวาคม 2556) แบ่งเป็น ชาวมลายู 14.93 ล้านคน (50.4%) จีน 7 ล้านคน (23.7%) ภูมิบุตรที่ไม่ใช่ชาวมลายู 3.2 ล้านคน (11%) อินเดีย 2.1 ล้านคน (7.1%) อื่นๆ 2.3 ล้านคน (7.8%) ประชากรของมาเลเซีย ผู้ชายมีอายุเฉลี่ย 72.6 ปี ขณะที่ผู้หญิงมีอายุเฉลี่ย 77.2 ปี อัตราเพิ่มเฉลี่ยของประชากร ร้อยละ 1.45 ประชากรที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี มีสัดส่วนร้อยละ 26 อายุ 15-64 ปี ร้อยละ 68.5 และตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5.5

สังคมและวัฒนธรรม

มาเลเซียประกอบด้วยชนจากหลายเผ่าพันธุ์ (พหุสังคม) รวมกันอยู่บนแหลมมลายูมากกว่า 1,000 ปี ประกอบด้วยเชื้อชาติใหญ่ๆ 3 กลุ่ม คือ ชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดีย อาศัยอยู่บนแหลมมลายู ส่วนชนพื้นเมืองอื่นๆ เช่น อิบัน (Ibans) ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐซาราวัก และคาดาซัน (Kadazans) อาศัยอยู่ในรัฐซาบฮ์ ประชาชนมาเลเซียมีการนับถือศาสนาแตกต่างกัน โดยประมาณร้อยละ 60.4 นับถือศาสนาอิสลาม รองลงมาได้แก่ ศาสนาพุทธ (19.2%) ศาสนาคริสต์ (9.1%) ศาสนาฮินดู (6.3%) และศาสนาอื่นๆ เช่น ศาสนาซิกข์ ลัทธิเต๋า ฯลฯ (5%)

ภาษาราชการ

ภาษาราชการ ได้แก่ ภาษามลายูเซีย (หรือ Bahasa Malayu) สำหรับภาษาอื่นที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย คือ ภาษาอังกฤษและภาษาจีน โดยเฉพาะในแวดวงธุรกิจ

สกุลเงิน

หน่วยเงินตราของมาเลเซีย คือ ริงกิตมาเลเซีย โดยมีอัตราแลกเปลี่ยนประมาณ 3.2 ริงกิตต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ และ 0.10 ริงกิต เท่ากับ 1 บาท (แหล่งที่มา : Bank Negara Malaysia อัตราเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2557)

เวลา

มาเลเซียมีเวลาเร็วกว่าประเทศไทย 1 ชั่วโมง

6. ระบบการปกครอง

ระบบรัฐบาลของมาเลเซียมีทั้งรัฐบาลกลางหรือสหพันธรัฐ (Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) แต่ละรัฐมีสภานิติบัญญัติ และสภานิติบัญญัติร่วมกันเลือกสมเด็จพระราชาธิบดี หรือ ยังดีเปอร์ตวน อากง (Yang di-pertuan Agong) เป็นกษัตริย์ปกครองประเทศ โดยมี การเปลี่ยนแปลงหมุนเวียนกันระหว่างสภานิติบัญญัติทั้ง 9 รัฐ เพื่อเป็น ประมุขของคณะ 5 ปี (รัฐที่มีสภานิติบัญญัติเป็นประมุข จำนวน 9 รัฐ ได้แก่ เปรัก ปาหัง สลังงอร์ เปอร์ลิส เคดาห์ เนกรีเซมบิลัน ยะโฮร์ กลันตัน และตรังกานู รัฐที่มีผู้ว่าการรัฐเป็นประมุข จำนวน 4 รัฐ ได้แก่ ปีนัง มะละกา ซาราวัก และซาบฮ์) ปัจจุบันสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียคือ Yang di-Pertuan Agong Sultan Abdul Halim จากรัฐเคดาห์ (ดำรง ตำแหน่งตั้งแต่ 11 เมษายน 2555) การปกครองเป็นแบบ รัฐสภา (Parliament System) ประกอบด้วยสภา ผู้แทนราษฎร (House of Representative) ที่สมาชิกมาจากการ เลือกตั้งและวุฒิสภา (Senate) ที่สมาชิกมาจากการแต่งตั้ง อำนาจทางการเมืองขึ้นอยู่กับสภาผู้แทนราษฎรโครงสร้างการ ปกครองของมาเลเซียแบ่งเป็น 3 ฝ่าย ได้แก่

ก. ฝ่ายนิติบัญญัติ

ประกอบด้วย 2 สภาคือ วุฒิสภา หรือสภาสูง (Senate หรือ Dewan Negara) จำนวน 70 ที่นั่ง มาจาก 2 ส่วน คือ ส่วนแรก มาจากการแต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี จำนวน 44 ที่นั่ง และส่วนที่สอง อีก 26 ที่นั่ง มาจากการเลือกโดยสภานิติ บัญญัติของทั้ง 13 รัฐ (State Legislatures) จำนวนรัฐละ 2 คน มีวาระ 6 ปี สำหรับสภาผู้แทนราษฎร (House of Representative หรือ Dewan Rakyat) มาจากการเลือกตั้งเขตละ 1 คน รวม 222 คน มีหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมายที่ รัฐบาลหรือวุฒิสภาเป็นผู้เสนอ ระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ผลสรุปจากการเลือกตั้งครั้งที่ 13 ในเดือนพฤษภาคม 2556 จากข้อมูลของรัฐสภาแห่งมาเลเซีย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบ่งออกได้ ดังนี้

พรรคร่วมรัฐบาล (Barisan Nasional : BN) ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 133 คน (ร้อยละ 60 ของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ประกอบด้วยสมาชิกจากพรรคการเมืองต่างๆ ทั้งสิ้น 11 พรรค รวมตัวกันเป็น รัฐบาล พรรคการเมืองใหญ่ที่สำคัญ เช่น United Malay National Organization (UMNO) จำนวน 88 คน, United Traditional Bumiputera Party (PBB) จำนวน 14 คน Malaysian Chinese Association (MCA) จำนวน 7 คน, Sarawak Peoples' Party (PRS) จำนวน 6 คน, Malaysian Indian Congress (MIC) จำนวน 4 คน, United Sabah Party (PBS) จำนวน 4 คน Sarawak Progressive Democratic Party (SPDP) จำนวน 4 คน, United Pasokmomogun Kadazandusu Murut Organisation (UPKO) จำนวน 3 คน, Malaysian People's Movement Party (Gerakan) จำนวน 1 คน, Sarawak United Peoples' Party (SUPP) จำนวน 1 คน และ United Sabah People's Party (PBRS) จำนวน 1 คน เป็นต้น

พรรคฝ่ายค้าน ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 89 คน จากพรรคการเมือง 4 พรรค คือ Democratic Action Party (DAP) จำนวน 38 คน, People's Justice Party (PKR) จำนวน 30 คน, Pan-Malaysian Islamic Party (PAS) จำนวน 21 คน

ข. ฝ่ายบริหาร

ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรี (Prime Minister) เป็นผู้นำสูงสุดของฝ่ายบริหารตามระบบรัฐสภา นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าพรรคการเมืองที่สมาชิกได้รับเลือกเข้ามาในสภามากที่สุด หรืออาจเป็นหัวหน้าพรรคที่เป็นแกนนำในสภาผู้แทนราษฎร โดยประมุขของประเทศจะเป็นผู้แต่งตั้ง นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันคือ Y.A.B. DATO'SRI HJ. MOHD. NAJIB BIN TUN HAJI ABDUL RAZAK ดำรงตำแหน่งในวันที่ 6 พฤษภาคม 2556

คณะรัฐมนตรี (Cabinet) เป็นกลุ่มผู้กำหนดนโยบายโดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้า นายกรัฐมนตรีจะเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้ามาดำรงตำแหน่งในกระทรวงต่างๆ

ค. ฝ่ายตุลาการ

อำนาจตุลาการใช้ระบบกฎหมายของอังกฤษคือ Common Law ยกเว้นศาสนาอิสลามอยู่ภายใต้ระบบสหพันธรัฐ ทำให้อำนาจตุลาการมีความอิสระมาก เพราะไม่ถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ

7. สภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน

การมุ่งไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว

มาเลเซียตั้งเป้าที่จะเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงภายในปี 2563 ตามวิสัยทัศน์ หรือ Vision 2020 ของ ดร. มหาเธร์ โมฮัมหมัด โดยตั้งเป้าหมายให้ประเทศมาเลเซียบรรลุความสำเร็จในการเป็นประเทศพัฒนาแล้วในแง่ของรายได้ การอยู่ดีกินดี การศึกษาในระดับโลก การมีเสถียรภาพทางการเมือง และความสมดุลด้านสังคมและวัฒนธรรม (การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน)

รัฐบาลในสมัยต่อมา รวมทั้งรัฐบาลสมัยปัจจุบันได้พยายามสานต่อปณิธานนี้ ดังเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 10 (2554-2558) โดยมี New Economic Model เป็นโครงสร้างสำคัญที่ใช้ในการปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคม (Economic and Social Transformation) เพื่อปรับเปลี่ยนมาเลเซียจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี 2563 กลยุทธ์ของ New Economic Model ประกอบด้วย

การปรับปรุงระดับเทคโนโลยี การสร้างสรรค์เศรษฐกิจที่พึ่งด้านความรู้ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการขยายห่วงโซ่มูลค่าเพิ่ม (value-chain) ให้ครบวงจรตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ การมุ่งเน้นเทคนิคด้านการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเป็นสำคัญ และการพึ่งพาด้านนวัตกรรม รวมทั้งการวิจัยและการพัฒนา (R&D)

แรงขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ

มาเลเซียเป็นประเทศขนาดเล็กที่พึ่งรายได้จากการส่งออกเป็นแรงขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ ในการดำเนินกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่เป้าหมายในการยกระดับทางเศรษฐกิจ มาเลเซียต้องอาศัยทั้งแรงขับเคลื่อนเดิมและใหม่ควบคู่กันไป แรงขับเคลื่อนเดิมซึ่งเป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมน้ำมันและแก๊ส น้ำมันปาล์ม และอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ แรงขับเคลื่อนใหม่ที่สำคัญคือ การพัฒนาและขยายอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communications Technology : ICT) โดยคาดว่า มาเลเซียจะกลายเป็นประเทศส่งออกทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในอนาคต นอกจากนี้ รัฐบาลยังให้ความสำคัญกับภาคบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวและบริการด้านสุขภาพ (healthcare)

ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีนาจิบ อับดุลราซัค เข้ามารับตำแหน่งในปี 2552 ได้มีการจัดตั้งหน่วย Performance Management & Delivery Unit (PEMANDU) ขึ้นเพื่อดูแลและติดตาม รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและเป็นแรงกระตุ้นเกี่ยวกับ

ความก้าวหน้าในการปฏิบัติการของโครงการปฏิรูปของรัฐบาล (Government Transformation Programme : GTP) และโครงการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ (Economic Transformation Programme : ETP) โดยหวังว่าโครงการทั้งสองจะปูพื้นฐานสำคัญในการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม อันจะนำไปสู่เป้าหมายในปี 2563 PEMANDU ให้ความช่วยเหลือด้านการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ (ETP) โดยการริเริ่มโครงการนำร่อง Entry Point Projects (EPP) และศึกษาโอกาสในทางธุรกิจ

โครงการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ (ETP) เริ่มก่อตั้งขึ้นในเดือนตุลาคม 2553 เป็นโครงการระยะ 10 ปี ประกอบด้วยนโยบายหลัก 2 อย่างคือ การพัฒนาภาคเศรษฐกิจที่มีความสำคัญระดับชาติ (National Key Economic Areas : NKEA) 12 เรื่อง และการปรับปรุงความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitiveness) โดยใช้กลยุทธ์การปฏิรูป 6 ประการ ภาคเศรษฐกิจ NKEA ได้แก่ (1) ปริมณฑลกัวลาลัมเปอร์หรือ Klang Valley (2) อุตสาหกรรมน้ำมัน แก๊สและพลังงาน (3) การบริการด้านการเงิน (4) การค้าปลีกและค้าส่ง (5) อุตสาหกรรมปาล์ม น้ำมันและยางพารา (6) การท่องเที่ยว (7) อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (8) ธุรกิจบริการ (9) การสื่อสารและโครงสร้างพื้นฐาน (10) การศึกษา (11) การเกษตร และ (12) บริการด้านสุขภาพ ส่วนการปรับปรุงความได้เปรียบในการแข่งขัน ประกอบด้วยกลยุทธ์ 6 ประการคือ (1) การแข่งขัน มาตรฐานและนโยบายเสรี (2) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (3) บทบาทของรัฐบาลในธุรกิจ (4) การปฏิรูปการคลัง (5) การให้บริการของรัฐบาล และ (6) การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

หน่วยงาน PEMANDU คาดว่า ภาคเอกชนจะเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการพัฒนา NKEA ทั้ง 12 สาขา ส่วนบทบาทของรัฐที่สำคัญ ได้แก่ การมีนโยบายเสรีทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการ และการปรับปรุงระบบการคลังให้สมดุล นโยบายเสรีในภาคบริการที่สำคัญ ได้แก่ การยกเลิกการกำหนดสัดส่วน 30% ของการถือหุ้นของชาวภูมิบุตร (bumiputera) ในสาขาบริการต่างๆ รวม 27 สาขา การอนุมัติให้มีการตั้งธนาคารพาณิชย์ต่างชาติและบริษัทประกันภัยใหม่ และการยกเลิกการกำหนดสัดส่วน 30% การถือหุ้นของชาวภูมิบุตรในบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหุ้น ในด้านการคลังได้มีการลดเงินสนับสนุนน้ำมันเชื้อเพลิงและสินค้าจำเป็นบางอย่าง รวมทั้งการนำมาตรการภาษีสินค้าและบริการมาใช้เพื่อเพิ่มรายได้คลัง นอกจากนั้นเพื่อเป็นการกระตุ้นการลงทุนภาคเอกชน รัฐบาลได้ลดบทบาทในการควบคุมเศรษฐกิจของประเทศ โดยการลดสัดส่วนการถือหุ้นในบริษัท และการเปลี่ยนมือการเป็นเจ้าของบริษัทสู่ภาคเอกชนเพิ่มขึ้น (privatisation)

รัฐบาลมาเลเซียมีความมั่นใจว่า NKEA ทั้ง 12 สาขาและกลยุทธ์การได้เปรียบในการแข่งขัน 6 ประการจะนำมาเลเซียไปสู่เป้าหมายการเป็นประเทศพัฒนาแล้วในปี 2563 โดยมีรายได้ต่อหัว 15,000 เหรียญสหรัฐ (ซึ่งปีขีดระดับขั้นต่ำสุดของการเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้วตามมาตรฐานของธนาคารโลก) มีการลงทุน 1.4 ล้านล้านริงกิต มีรายได้ประชาชาติ 1.7 ล้านล้านริงกิต และสร้างการจ้างงาน 3.3 ล้านราย ปัจจุบัน รายได้ประชาชาติต่อหัว (Per Capita Gross National Income) ของมาเลเซียในปี 2556 อยู่ที่ 32,954 ริงกิต (10,734 เหรียญสหรัฐ)

ธนาคารโลกได้จัดให้มาเลเซียอยู่ในลำดับที่ 6 (จาก 189 ประเทศ) ของโลกที่ง่ายต่อการทำธุรกิจ ในรายงาน World Bank Doing Business 2014 (ไทยอยู่ในลำดับที่ 18) AT Kearney และจัดให้มาเลเซียอยู่ลำดับที่ 3 เป็น attractive destination for offshoring business หรือ business process outsourcing ด้วยเหตุผลของการมีต้นทุนด้านสาธารณูปโภคที่ต่ำ บรรยากาศในทางธุรกิจที่ดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมด้านสารสนเทศและการสื่อสารของรัฐบาล รวมทั้งการเปิดรับความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจโลกอย่างกว้างขวาง และคาดว่าใน 5 ปีข้างหน้ามาเลเซียอาจจะนำหน้าอินเดีย ส่วน World Economic Forum's Global Competitiveness Index 2013 ได้จัดให้มาเลเซียลำดับที่ 24 (จาก 148 ประเทศ) ของประเทศที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง (ไทยอยู่ลำดับที่ 37) และ AT Kearney จัดให้มาเลเซียอยู่ลำดับที่ 9 ของ FDI Confidence Index in 2012 (ไทยอยู่ที่ 16) โดยวัดจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง เศรษฐกิจ และ กฎเกณฑ์ข้อบังคับที่มีต่อความพอใจและความตั้งใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของบริษัทใหญ่ทั่วโลก

8. โครงสร้างและการเติบโตทางเศรษฐกิจของมาเลเซีย

ในปี 2556 โครงสร้างเศรษฐกิจของมาเลเซียในภาคบริการมีส่วนสร้างรายได้สูงสุดเป็น 54.6% ของ real GDP รองลงมาคือ ภาคอุตสาหกรรม (24.8 %) ภาคเหมืองแร่ (8.41%) และภาคเกษตร (7.39%) ส่วนในการสร้างรายได้ของภาคต่างๆ ต่อ GDP

ในปี 2556 เศรษฐกิจของมาเลเซียมีอัตราการเจริญเติบโตที่ดี โดยอยู่ที่ 4.7% (สูงกว่าที่ธนาคารกลางของมาเลเซีย คาดการณ์ไว้เดิมเนื่องจากแรงผลักดันของอุปสงค์ของภาคเอกชนและการฟื้นตัวของภาคส่งออกในไตรมาสสุดท้ายของปี 2556) (สูงกว่าที่คาดไว้ส่งผลให้เศรษฐกิจในไตรมาสดังกล่าวโตถึง 5.1%) ส่วนอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในไตรมาสแรกของปี 2557 โตถึง 6.2% เทียบกับ 4.2% ในช่วงเดียวกันของปีก่อน อันเนื่องมาจากแรงผลักดันของความต้องการภายในประเทศและการส่งออกที่เพิ่มขึ้น โดยในช่วงไตรมาสแรกของปีนี้ ความต้องการภายในประเทศเติบโตถึง 7.4% ขณะที่การบริโภคเอกชนโตถึง 7.1% (เนื่องมาจากการใช้จ่ายซึ่งเป็นผลจากแรงสนับสนุนจากสภาพตลาดแรงงานที่ดีและค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มขึ้น) ส่วนการลงทุนของภาคเอกชนคาดว่า จะยังคงเติบโตแข็งแกร่งติดต่อกันเป็นปีที่ 5 จากแรงผลักดันของโครงการลงทุนต่อเนื่องหลายปีและการฟื้นตัวของอุปสงค์จากภายนอก

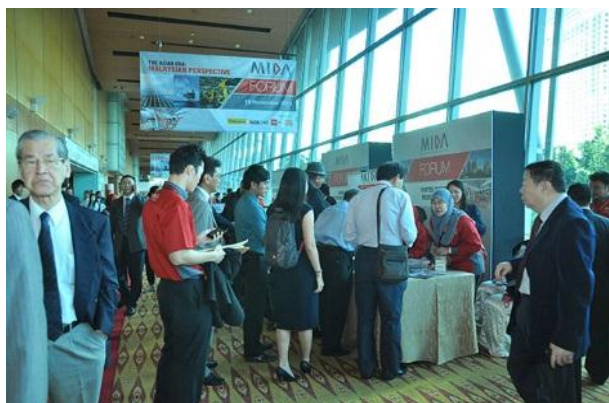
รัฐบาลมาเลเซียคาดว่า ในปี 2557 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจน่าจะอยู่ระหว่าง 5.5-6% แต่อัตราเงินเฟ้อปีนี้จะสูงขึ้น โดยในไตรมาสแรกของปี 2557 อัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ 3.4% และคาดว่า ทั้งปี 2557 อัตราเงินเฟ้อจะไม่ต่ำกว่า 3.2% (จากเดิมอยู่ที่ 2.1% ในปี 2556) เนื่องจากรัฐบาลได้ลดการขาดดุลงบประมาณโดยลด/ยกเลิกการอุดหนุน (เช่น เชื้อเพลิง น้ำตาล และแปรรูปอาหาร ภาษีค่าไฟฟ้า) ได้ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและขนส่งเพิ่มขึ้น ประกอบกับมาเลเซียกำลังจะนำการเก็บภาษี GST มาใช้ในเดือนเมษายน 2558 ก็จะมีผลผลักดันให้อัตราเงินเฟ้ออาจถีบตัวสูงขึ้นไปถึง 4% ในระยะแรกได้ และจะกลับคืนสู่ปกติภายใน 2 ปี ดังเช่นที่เคยเกิดในจีน สิงคโปร์ ออสเตรเลีย การใช้จ่ายของผู้บริโภคจะอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากค่าครองชีพของครัวเรือนสูงขึ้น ส่วนการลงทุนของภาคเอกชนก็ยังคงแข็งแกร่ง

ในปี 2556 การค้าระหว่างประเทศของมาเลเซียมีมูลค่า 1.37 ล้านล้านริงกิต โดยมาเลเซียส่งออกมูลค่า 719.81 พันล้านริงกิต เพิ่มขึ้น 2.44 % เมื่อเทียบกับปี 2555 เนื่องจากอุปสงค์จากประเทศเพื่อนบ้านรวมทั้งจีน และมาเลเซียนำเข้ามูลค่า 649.19 พันล้านริงกิต เพิ่มขึ้น 7% เมื่อเทียบกับปี 2555 [สินค้าที่มาเลเซียนำเข้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าขั้นกลาง (58.4% ของมูลค่าการนำเข้ารวม รองลงมาคือสินค้าทุน (15.2%) และสินค้าอุปโภคบริโภค (7.3%)] ทำให้มาเลเซียเกินดุลการค้า 70.62 พันล้านริงกิต ทั้งนี้ ในปี 2556 จีน เป็นประเทศคู่ค้าของมาเลเซียอันดับ 1 (ติดต่อกันมาเป็นเวลา 5 ปี) ของมาเลเซีย รองลงมาคือ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น สหรัฐ และไทย โดยมูลค่าการค้าของประเทศคู่ค้าทั้งห้าประเทศของมาเลเซีย คิดเป็นสัดส่วนถึง 51.7% ของมูลค่าการค้ารวมของมาเลเซีย ตลาดส่งออกของมาเลเซียที่มีการเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่

จีน (8.17 พันล้านริงกิต) อินโดนีเซีย (5.5 พันล้านริงกิต) สิงคโปร์ (4.89 พันล้านริงกิต) ไทย (2.29 พันล้านริงกิต) เนเธอร์แลนด์ (2.16 พันล้านริงกิต) เวียดนาม (1.52 พันล้านริงกิต) และฮ่องกง (1.18 พันล้านริงกิต) สินค้าออกสำคัญของมาเลเซียในปี 2556 ได้แก่ ผลิตภัณฑ์/ชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม แก๊สธรรมชาติ เคมีภัณฑ์ น้ำมันปาล์ม ส่วนสินค้านำเข้าสำคัญ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์/ชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร ชิ้นส่วนและอุปกรณ์ และอุปกรณ์ขนส่ง

ส่วนการค้าของมาเลเซียกับอาเซียนในปี 2556 ปรากฏว่า มาเลเซียส่งออกไปอาเซียนมูลค่า 201.81 พันล้านริงกิต เพิ่มขึ้น 7.2% เมื่อเทียบกับปี 2555 โดยมาเลเซียส่งออกไปสิงคโปร์มากที่สุด (49.8%) รองลงมาคือ ไทย (19.8%) อินโดนีเซีย (16.4%) เวียดนาม (6.6%) ฟิลิปปินส์ (4.6%) บรูไน (1.3%) พม่า (1.1%) และกัมพูชา (0.4%) โดยสินค้าที่ มาเลเซียส่งออกไปอาเซียนส่วนใหญ่คือ ผลิตภัณฑ์/ชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม และเคมีภัณฑ์ ขณะที่มาเลเซียนำเข้าจากอาเซียนมูลค่า 172.9 พันล้านริงกิต เพิ่มขึ้น 2.1% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน โดย มาเลเซียนำเข้าจากสิงคโปร์ (46.4%) มากที่สุด รองลงมาคือ ไทย (22.4%) อินโดนีเซีย (16.2%) เวียดนาม (11%) ฟิลิปปินส์ (2.7%) และบรูไน (0.6%) โดยมาเลเซียนำเข้าผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมมากที่สุด รองลงมาคือ ผลิตภัณฑ์/ชิ้นส่วน ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และเคมีภัณฑ์

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของ มาเลเซียในปี 2556 มีมูลค่า 38.8 พันล้านริงกิต โดยเพิ่มขึ้น 24% จากปี 2555 (31.1 พันล้านริงกิต) และสูงกว่าปี 2555 (37.3 พันล้านริงกิต) 3.9% ประกอบด้วย การลงทุนสูงสุดใน ภาคอุตสาหกรรม (37.6%) รองลงมาคือภาคบริการ (28.8%) และภาคเหมืองแร่ (28.7%) เมื่อเทียบกับการ เติบโตของการลงทุน (FDI) ทั่วโลก ซึ่งขยายตัวในอัตรา 11% (6.2% ในประเทศกำลังพัฒนา และ 2.4% ในประเทศ เอเชียอาคเนย์) การลงทุนภาคเอกชนทั้งหมด (Realised Private Investment) ซึ่งวัดโดยใช้ค่า Gross Fixed

Capital Formation ในราคาปัจจุบัน ในปี 2556 ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว เป็น 161.1 พันล้านริงกิต โดยเพิ่มขึ้นในอัตรา 14.9% จากปี 2555 (140.2 พันล้านริงกิต) เกินกว่าเป้าหมายระดับการลงทุนเฉลี่ยต่อปี ที่ได้ตั้งไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 10 เพื่อที่จะให้ประเทศก้าวไปสู่ประเทศมีรายได้สูง ในปี 2563

ปี 2556 เป็นอีกหนึ่งปีที่มาเลเซียได้บรรลุสถิติใหม่สำหรับมูลค่าการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม บริการและ อุตสาหกรรมขั้นปฐมด้วยมูลค่าการลงทุนที่ได้รับอนุมัติรวมทั้งสิ้น 216.5 พันล้านริงกิต (จาก 167.8 พันล้านริงกิตในปี 2555 ซึ่งสูงที่สุดเท่าที่เคยเก็บสถิติมา) โดยมีโครงการที่ได้รับอนุมัติรวมทั้งสิ้น 5,699 โครงการ ประกอบด้วย การลงทุนที่เป็น mega project จำนวน 14 โครงการที่มีมูลค่ารวมกันมากกว่า 1 พันล้านริงกิตในแต่ละโครงการ และโครงการขนาดใหญ่ 82 โครงการที่มีมูลค่ามากกว่า 100 ล้านริงกิตในแต่ละโครงการ โครงการส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมที่มี high-value และใช้ เทคโนโลยีขั้นสูง ขณะที่ภาคบริการซึ่งมีธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่ได้รับอนุมัติการลงทุนสูงสุดอยู่ที่ 83.3 พันล้านริงกิต รองลงมา คือ พลังงานและสาธารณูปโภค มีมูลค่าการลงทุนรวมทั้งสิ้น 144.7 พันล้านริงกิต (คิดเป็น 66.7%) ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งมี มูลค่าการลงทุนรวม 52.1 พันล้านริงกิต (24.1%) และอุตสาหกรรมขั้นปฐมซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 19.7 พันล้านริงกิต (9.1%) ทั้งนี้ 72.5% ของมูลค่าการลงทุนรวมทั้งสิ้นที่ได้รับอนุมัติ (157 พันล้านริงกิต) เป็นการลงทุนจากภายในประเทศ และอีก 27.5% เป็นการลงทุนจากต่างประเทศ

ในปี 2556 การลงทุนจากต่างประเทศ (FDI) ในมาเลเซียได้เพิ่มขึ้นถึง 24% โดยมีมูลค่า 38.8 พันล้านริงกิต เทียบ กับ 31.1 พันล้านริงกิตในปี 2555 หากมองในแง่โครงการลงทุนที่ได้รับอนุมัติจาก MIDA (Malaysia Investment Development Authority) ปรากฏว่า ในปี 2556 มีทั้งสิ้น 787 โครงการ รวมมูลค่า 52,101.1 ล้านริงกิต ในจำนวนนี้ เป็นการลงทุนภายในประเทศ 21,564 ล้านริงกิต คิดเป็น 41.4% และจากต่างประเทศ 30,536.4 ล้านริงกิต คิดเป็น 58.6%

สร้างการจ้างงาน 92,988 ราย โดยนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในมาเลเซียมากที่สุดในปี 2556 คือ สหรัฐฯ รองลงมาคือ เกาหลีใต้ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น จีน เนเธอร์แลนด์ และเยอรมนี นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในรัฐยะโฮร์มากที่สุด รองลงมา คือ สลังงอ ซาราวัก ปีนัง ซาบาห์ ปาหัง เคดาดะห์ เปรัก เนกิมบิลัน มะละกา กลันตัน ตรังกานู กัวลาลัมเปอร์ ปะลิส และลางูน รวมมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศทั้งสิ้น 30,536.4 ล้านริงกิต ทั้งนี้ นักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่เข้าไปลงทุนในอุตสาหกรรม ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ รองลงมาคือ ผลิตภัณฑ์โลหะ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม อาหาร อุปกรณ์ขนส่ง และผลิตภัณฑ์ยาง

การค้าระหว่างไทยกับมาเลเซีย

ในปี 2556 มาเลเซียเป็นคู่ค้าและตลาดส่งออกอันดับ 4 ของไทย (รองจากจีน ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ) และเป็นอันดับ 1 ของไทยในอาเซียน ขณะที่ไทยเป็นคู่ค้าอันดับ 5 ของมาเลเซีย (รองจากจีน สิงคโปร์ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ) และอันดับ 2 ของอาเซียนรองจากสิงคโปร์ ในปี 2556 มูลค่าการค้าไทยกับมาเลเซียรวมทั้งสิ้น 26.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยไทยส่งออกไปมาเลเซีย 13 พันล้านเหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2555 ในอัตรา 4.75% และไทยนำเข้าจากมาเลเซีย 13.2 พันล้านเหรียญสหรัฐ ขณะที่ในปี 2557 (มกราคม-พฤษภาคม) มูลค่าการค้าไทยกับมาเลเซียรวมทั้งสิ้น 10.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยไทยส่งออกไปมาเลเซีย 5.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อน 0.48% และไทยนำเข้าจากมาเลเซีย 5.4 พันล้านเหรียญสหรัฐ

สินค้าที่ไทยส่งออกไปมาเลเซีย 10 อันดับแรกส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุตสาหกรรม เช่น น้ำมันสำเร็จรูป รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ (ส่วนใหญ่เป็นอุปกรณ์และส่วนประกอบรถยนต์) เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ยางพารา (ส่วนใหญ่เป็นน้ำยางข้น) แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์

การลงทุนสะสมของไทยในมาเลเซีย

มูลค่าการลงทุนสะสมของไทยในมาเลเซียตั้งแต่ปี 2523-2556 มีมูลค่าทั้งสิ้น 1,496.8 ล้านริงกิต จำนวน 86 โครงการ สร้างการจ้างงาน 9,672 ราย โดยมูลค่าการลงทุนของไทยสูงสุดคือ อุตสาหกรรมอาหาร รองลงมาคือ เคมีและผลิตภัณฑ์เคมี ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (รวมปิโตรเคมี) กระดาษและสิ่งพิมพ์ อุปกรณ์ขนส่ง ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ ในปี 2556 ไทยเข้ามาลงทุนในมาเลเซีย (เป็นอันดับที่ 18) จำนวน 3 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 105 ล้านริงกิต (เทียบกับจำนวน 11 โครงการในปี 2555 ซึ่งมีมูลค่า 445.9 ล้านริงกิต หรือลดลงกว่า 3 เท่าตัว) ซึ่งเป็นธุรกิจ เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์/ชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์